

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

17 юли 2014 година*

„Преюдициално запитване — Пространство на свобода, сигурност и правосъдие — Директива 2003/109/ЕО — Член 2, член 4, параграф 1, член 7, параграф 1 и член 13 — „Разрешение за пребиваване на дългосрочно пребиваващ в ЕС“ — Условия за предоставяне — Легално и непрекъснато пребиваване в приемащата държава членка в рамките на пет години преди подаване на молба за разрешение — Лице, което има семейна връзка с дългосрочно пребиваващия — По-благоприятни национални разпоредби — Последници“

По дело C-469/13

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Tribunale di Verona (Италия) с акт от 27 август 2013 г., постъпил в Съда на 30 август 2013 г., в рамките на производство по дело

Shamim Tahir

срещу

Ministero dell'Interno,

Questura di Verona,

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: М. Pešič, председател на състав, С. G. Fernlund, А. Ó Caoimh (докладчик), С. Toader и Е. Jarašiūnas, съдии,

генерален адвокат: Y. Bot,

секретар: А. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

- за италианското правителство, от G. Palmieri, в качеството на представител, подпомагана от G. Palatiello, avvocato dello Stato,
- за германското правителство, от Т. Henze и В. Beutler, в качеството на представители,
- за френското правителство, от F.-X. Bréchet и D. Colas, в качеството на представители,

* Език на производството: италиански.

- за нидерландското правителство, от М. Noort и М. Bulterman, в качеството на представители,
 - за полското правителство, от В. Majczyna, в качеството на представител,
 - за Европейската комисия, от М. Condou-Durande и А. Aresu, в качеството на представители,
- предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 7, параграф 1 и на член 13 във връзка с член 2, буква д) и член 4, параграф 1 от Директива 2003/109/ЕО на Съвета от 25 ноември 2003 година относно статута на дългосрочно пребиваващи граждани от трети страни (ОВ L 16, 2004 г., стр. 44; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 225), изменена с Директива 2011/51/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 11 май 2011 г. (ОВ L 132, стр. 1, наричана по-нататък „Директива 2003/109“).
- 2 Запитването е отправено в рамките на спор на г-жа Tahir с Ministero dell'Interno (Министерство на вътрешните работи) и Questura di Verona (полицейско управление, Верона) по повод отхвърлена от последното молба на г-жа Tahir за издаване на разрешение за пребиваване на дългосрочно пребиваващ в ЕС.

Правна уредба

Правото на Съюза

Директива 2003/109

- 3 Съгласно съображения 4 и 6 от Директива 2003/109:

„(4) Интеграцията на граждани на трети страни, трайно установени в държавите членки, е ключов елемент за поощряване на икономическото и социално единство, основна цел на [Съюза], изложена в Договора.

[...]

(6) Основният критерий за получаване на статут на дългосрочно пребиваващ следва да бъде продължителността на пребиваване на територията на държавата членка. Това пребиваване следва да е било легално и непрекъснато, за да свидетелства за трайното привързване на лицето с тази страна. Необходимо е да се предвиди известна гъвкавост при отчитане на обстоятелствата, които биха накарали едно лице временно да се отдалечи от територията“.

- 4 Съображение 17 от тази директива гласи:

„Хармонизацията на условията за получаване на статут на дългосрочно пребиваващ благоприятства взаимното разбирателство между държавите членки. Някои държави членки издават разрешения за постоянно пребиваване или безсрочни разрешения при по-благоприятни условия от установените с настоящата директива. От Договора не се изключва възможността за

прилагането на по-благоприятните национални разпоредби. Обаче за целите на настоящата директива е необходимо да се предвиди разрешенията, издадени при по-благоприятни условия, да не осигуряват достъп до право на пребиваване в останалите държави членки“.

5 Член 1, буква а) от същата директива, озаглавен „Предмет“, гласи:

„Настоящата директива определя:

а) условията за предоставяне и отменяне на статут на дългосрочно пребиваващ, предоставен от една държава членка на граждани на трети страни, които пребивават легално на нейна територия, както и свързаните с това права, [...]

[...]“.

6 За целите на посочената директива член 2, букви б), д) и ж) съдържат следните определения:

„б) „дългосрочно пребиваващ“ означава всеки гражданин на трета страна със статут на дългосрочно пребиваващ, предвиден в членове от 4 до 7;

[...]

д) „член на семейството“ означава гражданин на трета страна, който пребивава в съответната държава членка съгласно Директива 2003/86/ЕО на Съвета от 22 септември 2003 г. за правото на събиране на семейството [ОВ L 251, стр. 12; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 164] [...];

[...]

ж) „разрешение за пребиваване на дългосрочно пребиваващ в [ЕС]“ означава разрешение за пребиваване, издадено от съответната държава членка при получаване на статут на дългосрочно пребиваващ“.

7 Член 3 от Директива 2003/109 очертава нейното приложно поле. Съгласно параграф 1 директивата „се прилага спрямо граждани на трети страни, които легално пребивават на територията на една от държавите членки“. Съответно параграфи 2 и 3 от същия член уточняват, че Директива 2003/109 не се прилага за някои категории граждани на трети страни и се прилага, без да се накърняват по-благоприятните разпоредби, съдържащи се в някои международни договори.

8 Глава II от тази директива, в която попадат членове 4—13, урежда предоставянето на статут на дългосрочно пребиваващ в държава членка.

9 Член 4 от същата директива, озаглавен „Продължителност на пребиваване“, предвижда в параграф 1:

„Държавите членки предоставят статут на дългосрочно пребиваващ на граждани на трети страни, които са пребивавали легално и без прекъсване на територията в рамките на пет години преди подаване на въпросната молба“.

- 10 Член 5 от Директива 2003/109 е озаглавен „Условия, свързани с получаването на статут на дългосрочно пребиваващ“ и предвижда в параграф 1:

„Държавите членки изискват от гражданина на трета страна да представи доказателство, че разполага, за себе си и за членовете на своето семейство на негова издръжка:

- а) с устойчиви и редовни доходи, достатъчни за покриване на собствените му и тази на членовете на семейството му издръжка, без да се прибягва до системата за социално подпомагане на съответната държава членка. Държавите членки изчисляват тези средства в съответствие с тяхното естество и постоянен характер и могат да вземат предвид минималното равнище на работната заплата и пенсията преди депозирането на молбата за получаване на статут на дългосрочно пребиваващ;
- б) със здравна осигуровка, покриваща всички обичайни осигурителни случаи за гражданите на съответната държава членка“.

- 11 Съгласно член 7, параграф 1 от тази директива:

„С цел получаване на статут на дългосрочно пребиваващ гражданинът на трета държава депозира молба при компетентния орган на държавата членка, в която пребивава. Молбата се придружава от доказателствен материал, уточнен в националното законодателство, и с който се доказва изпълнението на условията, изброени в членове 4 и 5, както и при необходимост от валиден пътнически документ или легализирано копие на същия.

[...]“.

- 12 Текстът на параграфи 2 и 4 на член 8 от посочената директива, озаглавен „Разрешение за пребиваване на дългосрочно пребиваващ в [ЕС]“, е следният:

„2. Държавите членки издават на дългосрочно пребиваващия разрешение за пребиваване на дългосрочно пребиваващ в [ЕС]. Това разрешение е със срок на валидност най-малко пет години, като при изтичането му може да бъде автоматично подновено, а при необходимост това да става след представяне на молба.

[...]

4. Когато държава членка издаде разрешение за пребиваване на дългосрочно пребиваващ в ЕС на гражданин на трета страна, на когото е предоставила международна закрила, тя попълва в рубриката „бележки“ на посоченото разрешение за пребиваване на дългосрочно пребиваващ в ЕС следната бележка: „Международна закрила, предоставена от [име на държавата членка] на [дата]“.

- 13 Член 13 от Директива 2003/109, озаглавен „По-благоприятни национални разпоредби“, предвижда:

„Държавите членки могат да издават разрешения за постоянно пребиваване или безсрочна валидност при по-благоприятни условия от установените с настоящата директива. Тези разрешения за пребиваване не предоставят достъп до право на пребиваване в останалите държави членки, както е предвидено в глава III“.

- 14 Глава III от посочената директива, „Пребиваване в други държави членки“, включва член 14, който предвижда в параграф 1:

„Дългосрочно пребиваващият придобива право на пребиваване за повече от три месеца на територията на държавите членки, различни от тази, която му е предоставила статут на дългосрочно пребиваващ, доколкото определените в настоящата глава условия са изпълнени“.

- 15 Член 16, който се намира в същата глава, се отнася до членовете на семейството. Съгласно параграфи 1 и 2:

„1. Когато дългосрочно пребиваващият упражни своето право на пребиваване във втора държава членка и има вече създадено семейство в първата държава членка, членовете на неговото семейство, които изпълняват изискванията, посочени в член 4, параграф 1 от Директива 2003/86/ЕО, имат право да го придружат или да се присъединят към него.

2. Когато дългосрочно пребиваващият упражни своето право на пребиваване във втора държава членка и има вече създадено семейство в първата държава членка, членовете на неговото семейство, различни от тези, посочени в член 4, параграф 1 от Директива 2003/86/ЕО, също могат да получат правото да го придружат или да се присъединят към него“.

Директива 2003/86

- 16 Целта на Директива 2003/86 съгласно член 1 е „да определи условията за упражняване на правото на събиране на семейството от граждани на трети страни, пребиваващи законно на територията на държавите членки“.

Италианското право

- 17 Член 9 от Законодателен декрет № 286/1998 от 25 юли 1998 година за приемане на единен текст на разпоредбите относно правната уредба на имиграцията и правилата за положението на чужденците (редовна притурка към GURI, бр. 139 от 18 август 1998 г., наричан по-нататък „Законодателен декрет № 286/1998“), изменен със Законодателен декрет № 3 от 8 януари 2007 г. за транспониране на Директива 2003/109 относно статута на дългосрочно пребиваващи граждани от трети страни (GURI, бр. 24 от 30 януари 2007 г.), предвижда в параграф 1:

„Чужденец, притежаващ валидно разрешение за пребиваване от поне пет години, който докаже, че разполага с доход, не по-нисък от годишния размер на социалната помощ, а ако е подадена молба за членовете на семейството му, с достатъчен доход [...] и подходящо жилище, отговарящо на минималните изисквания, предвидени [съгласно релевантните разпоредби от националното право], може да поиска от началника на полицейското управление издаването на разрешение за пребиваване на дългосрочно пребиваващ в [ЕС], за себе си и за членовете на семейството си по смисъла на член 29, параграф 1“.

- 18 Член 29, параграф 1, буква а) от Законодателен декрет № 286/1998 предвижда:

„Чужденец има право да поиска събиране със следните членове на семейството:

а) съпруг, с който не е законно разделен, и на възраст не по-ниска от 18 години; [...]“.

- 19 Озаглавен „Молба за разрешение за пребиваване“, член 16 от Декрет № 394 на президента на Републиката от 31 август 1999 г. за прилагане на единния текст на разпоредбите относно правната уредба на имиграцията и правилата за положението на чужденците в съответствие с член 1, параграф 6 от Законодателен декрет № [286/1998] (редовна притурка към GURI, бр. 190

от 3 ноември 1999 г.), изменен с Декрет на президента на републиката № 334 от 18 октомври 2004 г. за приемане на правила за изменение и допълнение на Декрет № 394 от 31 август 1999 г. в областта на имиграцията (обикновена притурка към GURI, бр. 17 от 10 февруари 2005 г.), предвижда в параграфи 1—4:

„1. За издаването на разрешение за пребиваване по член 9 от [Законодателен декрет № 286/1998] заинтересованото лице е длъжно да подаде писмена молба по формуляр, съответстващ на одобрения с наредба на [министъра на вътрешните работи].

2. В молбата, която се подава до полицейското управление по местопребиваване на чужденеца, се посочват:

- a. пълни лични данни;
- b. мястото или местата, където заинтересованото лице е пребивавало в Италия през предходните пет години;
- c. местопребиваването;
- d. източниците на доходи, [...]

[...]

4. При спазване на разпоредбите на член 9, параграф 2 и на член 30, параграф 4 от единния текст, в случай на молба за членовете на семейството съгласно член 9, параграф 1 и член 29, параграф 1, буква b-bis) от посочения единен текст, данните по параграф 2 и документите, посочени в параграф 3 от настоящия член, трябва да се отнасят и до съпруга и ненавършилите пълнолетие деца на възраст до осемнадесет години, които живеят с него, за които се изисква разрешение за пребиваване, и трябва да бъдат представени удостоверителни документи относно:

- a. статута на съпруга или на ненавършилото пълнолетие дете [...]
- b. жилищните условия [...]
- c. доходите [...]; като се имат предвид и тези на членовете на семейството, които живеят съвместно, но които не са на издръжка“.

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

- 20 На 28 февруари 2012 г. пакистанската гражданка г-жа Tahir подава в Questura di Verona молба за издаване на разрешение за пребиваване на дългосрочно пребиваващ в ЕС в качеството си на съпруга на пакистанския гражданин г-н Tahir. Последният има такова разрешение за пребиваване.
- 21 Въпросната молба е отхвърлена от Questura di Verona въз основа на констатацията, че г-жа Tahir, която пребивава в Италия едва от 15 март 2010 г. с входна виза с оглед на събиране на семейството със съпруга ѝ, не отговаря на условието, предвидено в член 9 от Законодателен декрет № 286/1998, да притежава валидно разрешение за пребиваване от поне пет години.
- 22 Г-жа Tahir подава жалба до Tribunale di Verona и иска отмяна на решението, с което молбата ѝ е отхвърлена. Като се позовава на италианското законодателство, тя сочи, че има право на разрешение за дългосрочно пребиваване в ЕС, тъй като е член на семейството на г-н Tahir,

който вече се ползва от статут на дългосрочно пребиваващ в Италия, поради което това изискване не важало за нея. Г-жа Tahir сочи по-специално, че нейното тълкуване на член 9 от Законодателен декрет № 286/1998 намира подкрепа в член 13 от Директива 2003/109. Всъщност член 9 предвиждал по-благоприятна мярка от закрепената в Директива 2003/109, доколкото не се налагало член на семейството на лице със статут на дългосрочно пребиваващ да отговаря на условието за легално и непрекъснато пребиваване в Италия в продължение на 5 години.

- 23 Questura di Verona твърди, че пребиваването по член 9 е необходимо условие за получаване на разрешение за пребиваване на дългосрочно пребиваващ в ЕС, тъй като прилагането му е задължително съгласно член 4, параграф 1 от Директива 2003/109, а разглежданата правна уредба не предвижда изключение.
- 24 В акта за запитване националната юрисдикция сочи, че член 9, параграф 1 от Законодателен декрет № 286/1998 разпростира възможността, при определени условия относно наличието на достатъчен доход и подходящо жилище, разрешение за пребиваване на дългосрочно пребиваващ в ЕС да се предостави и на членовете на семейството на гражданин на трета страна, който е получил такова разрешение. За тази цел изискването за пребиваване в продължение на пет години се отнасяло само за този гражданин, но не и за членовете на неговото семейство. Това тълкуване се потвърждавало и в някои решения на национални юрисдикции. Запитващата юрисдикция иска да установи дали посочената разпоредба е в противоречие с Директива 2003/109, доколкото от последната следвало, че за издаването на такова разрешение молителят трябва да е трайно установен в съответната държава членка.
- 25 При тези обстоятелства Tribunale di Verona решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

- „1) Следва ли член 7, параграф 1 от Директива 2003/109 да се тълкува в смисъл, че условието за легално и непрекъснато пребиваване от пет години в държавата членка по член 4, алинея 1 от [Директива 2003/109] и чието наличие трябва да бъде подкрепено от доказателствен материал при подаването на молбата за [разрешение за пребиваване на дългосрочно пребиваващ в ЕС], може да се отнася и за лице, различно от лицето, което подава молбата и което е свързано с него като член на семейството по смисъла на член 2, буква д) от [Директива 2003/109]?
- 2) Следва ли член 13, първо изречение от Директива 2003/109 да се тълкува в смисъл, че сред по-благоприятните условия, при които държавите членки могат да издават постоянни или с безсрочна валидност разрешения за пребиваване на дългосрочно пребиваващ в [ЕС], е и условието, което позволява да се разпростре като предпоставка за предоставянето на статут на дългосрочно пребиваващ действието на легалното и непрекъснато пребиваване в продължение на пет години в заинтересованата държава по член 4, параграф 1 от същата директива на лицето, което вече е придобило статут на дългосрочно пребиваващ, по отношение на членовете на семейството на същото лице, както са определени в член 2, буква д) от [Директива 2003/109], независимо от продължителността на пребиваването им на територията на държавата членка, в която е подадена молбата?“.

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

- 26 С първия си въпрос запитващата юрисдикция иска да установи дали член 7, параграф 1 от Директива 2003/109 трябва да се тълкува в смисъл, че член на семейството, съгласно определението по член 2, буква д) от тази директива, на лице, което вече има статут на

дългосрочно пребиваващ, може да бъде освободен от предвиденото в член 4, параграф 1 от нея условие, съгласно което с оглед придобиването на такъв статут гражданинът на трета страна трябва да е пребивавал легално и без прекъсване в съответната държава членка в рамките на 5 години преди подаването на молба за целта.

- 27 В тази връзка следва да се напомни, че Съдът вече е постановил, че въведеният от Директива 2003/109 режим ясно показва, че придобиването на статут на дългосрочно пребиваващ по силата на тази директива се извършва по специална процедура и при изпълнението на посочените в глава II от същата директива изисквания (решение Kamberaj, C-571/10, EU:C:2012:233, т. 66).
- 28 В този смисъл Съдът е отбелязал, че член 4 от Директива 2003/109 предвижда, че държавите членки предоставят статут на дългосрочно пребиваващ само на граждани на трети страни, които са пребивавали легално и без прекъсване на тяхна територията в рамките на пет години преди подаване на съответната молба. За придобиването на този статут член 5 от същата директива изисква гражданинът на трета страна, който иска да се ползва от въпросния статут, да докаже, че разполага с достатъчно средства и здравна осигуровка. Накрая, член 7 от същата директива уточнява процедурните изисквания за получаването на статута (решение Kamberaj, EU:C:2012:233, т. 67).
- 29 Нито текстът на посочения член 7, нито на някоя друга разпоредба от Директива 2003/109 обаче дава основание да се предположи, че член на семейството по смисъла на член 2, буква д) от тази директива може, за да се ползва от предвидения в нея статут на дългосрочно пребиваващ, да бъде освободен от условието за легално пребиваване без прекъсване на територията на съответната държава членка в продължение на 5 години преди подаване на такава молба.
- 30 Обратно, от съпоставката на членове 4 и 7 от Директива 2003/109 във връзка със съображение 6 от същата следва, че такова пребиваване е необходимо условие за предоставяне на статут на дългосрочно пребиваващ.
- 31 Следва да се отбележи, че от една страна, член 7 от Директива 2003/109 изрично препраща към условията по членове 4 и 5 от тази директива. Поради това подадената до компетентните органи на държава членка молба от гражданин на трета страна трябва да се придружава от доказателства за изпълнението на посочените условия, и по-специално на условието за пребиваване. От друга страна, съображение 6 от тази директива предвижда, че основният критерий за получаване на статут на дългосрочно пребиваващ следва да бъде продължителността на пребиваване на територията на държавата членка. Посоченото съображение уточнява, че това пребиваване следва да е било легално и непрекъснато, за да свидетелства за трайното привързване на лицето с тази страна.
- 32 В този смисъл Съдът вече е констатирал, че както следва по-специално от съображения 4 и 6 от Директива 2003/109, основната ѝ цел е интеграцията на граждани на трети страни, трайно установени в държавите членки (вж. в този смисъл решение Singh, C-502/10, EU:C:2012:636, т. 45).
- 33 Съдът също е постановил, че съгласно посоченото в член 4, параграф 1 и в съображение 6 от Директива 2003/109 именно петгодишната продължителност на легалното и непрекъснато пребиваване свидетелства за трайното привързване на съответното лице със страната и следователно за трайното установяване на последното (вж. в този смисъл решение Singh, EU:C:2012:636, т. 46).
- 34 От това следва, че условието за легално пребиваване без прекъсване на територията на съответната държава членка в рамките на 5 години преди подаване на молба за целта, предвидено в член 4, параграф 1 от Директива 2003/109, е необходимо условие за

придобиването на предвидения в нея статут на дългосрочно пребиваващ, поради което гражданин на трета страна може да подаде молба съгласно член 7, параграф 1 от тази директива с цел получаване на такъв статут само ако лично той отговаря на това условие.

- 35 В случая от представените пред Съда доказателства е видно, че в момента на подаване на молбата за разрешение за пребиваване на дългосрочно пребиваващ в ЕС жалбоподателката по главното производство е пребивавала на територията на Италия през период, по-кратък от 2 години. Видно е, че при това положение жалбоподателката не е отговаряла на условието по член 4, параграф 1 от Директива 2003/109, което следва да се потвърди от запитващата юрисдикция.
- 36 В допълнение, посочената директива действително съдържа разпоредби относно правото на пребиваване на членове на семейството съгласно определението по член 2, буква д). Тези разпоредби обаче уреждат частния случай на членове на семейството на гражданин на трета страна, който има статут на дългосрочно пребиваващ в една държава членка и упражнява правото си на пребиваване във втора държава членка. В този смисъл член 16 от същата директива урежда правото и условията, при които членовете на семейството му могат да го придружат или да се присъединят към него във втората държава членка.
- 37 С оглед на всички изложени съображения на първия въпрос следва да се отговори, че член 4, параграф 1 и член 7, параграф 1 от Директива 2003/109 трябва да се тълкуват в смисъл, че член на семейството, съгласно определението по член 2, буква д) от тази директива, на лице, което вече има статут на дългосрочно пребиваващ, не може да бъде освободен от предвиденото в член 4, параграф 1 от нея условие, съгласно което с оглед придобиването на такъв статут гражданинът на трета страна трябва да е пребивавал легално и без прекъсване в съответната държава членка в рамките на 5 години преди подаването на молба за целта.

По втория въпрос

- 38 С втория си въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да установи дали член 13 от Директива 2003/109 трябва да се тълкува в смисъл, че допуска при по-благоприятни от предвидените в директивата условия държава членка да предостави разрешение за пребиваване на дългосрочно пребиваващ в ЕС на член на семейството по смисъла на член 2, буква д) от тази директива.
- 39 В това отношение следва най-напред да се констатира, че възможността на такъв гражданин на трета страна да бъде издадено разрешение за пребиваване, без да се налага да удовлетвори предвиденото в член 4, параграф 1 от тази директива условие за легално пребиваване без прекъсване в посочената държава членка, може да се припокрие с предвидената в член 13 от Директива 2003/109 възможност, съгласно която държавите членки могат да издават постоянни или безсрочно валидни разрешения за пребиваване при по-благоприятни от предвидените в нея условия.
- 40 Видно от съображение 17 на Директива 2003/109, хармонизацията на условията за получаване на статут на дългосрочно пребиваващ благоприятства взаимното разбирателство между държавите членки. В посочения контекст това съображение предвижда, че постоянните или безсрочно валидни разрешения за пребиваване, издадени при по-благоприятни условия от установените с тази директива, не осигуряват достъп до право на пребиваване в останалите държави членки.

- 41 Поради това, въпреки че член 13 от Директива 2003/109 предоставя посочената по-горе възможност на държавите членки, съгласно текста на второто изречение от тази разпоредба еднозначно става дума само за „разрешения за пребиваване[, които] не предоставят достъп до право на пребиваване в останалите държави членки, както е предвидено в глава III [от тази директива]“.
- 42 Както личи по-специално от член 2, буква б) във връзка с член 14, параграф 1 от Директива 2003/109, по принцип разрешението за пребиваване на дългосрочно пребиваващ в ЕС предоставя на носителя право на пребиваване за повече от три месеца на територията на държавите членки, различни от тази, която му е предоставила статут на дългосрочно пребиваващ.
- 43 Следователно издадено от държава членка в съответствие с член 13 от тази директива разрешение за пребиваване на член на семейство по смисъла на член 2, буква д) от същата директива при по-благоприятни от установените в правото на Съюза условия в никакъв случай не би могло да представлява разрешение за пребиваване на дългосрочно пребиваващ в ЕС по смисъла на посочената директива.
- 44 С оглед на изложените съображения следва на втория въпрос да се отговори, че член 13 от Директива 2003/109 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска при по-благоприятни от предвидените в директивата условия държава членка да предостави разрешение за пребиваване на дългосрочно пребиваващ в ЕС на член на семейството по смисъла на член 2, буква д) от тази директива.

По съдебните разноски

- 45 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

- 1) **Член 4, параграф 1 и член 7, параграф 1 от Директива 2003/109/ЕО на Съвета от 25 ноември 2003 година относно статута на дългосрочно пребиваващи граждани от трети страни, изменена с Директива 2011/51/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 11 май 2011 г., трябва да се тълкуват в смисъл, че член на семейството, съгласно определението по член 2, буква д) от тази директива, на лице, което вече има статут на дългосрочно пребиваващ, не може да бъде освободен от предвиденото в член 4, параграф 1 от нея условие, съгласно което с оглед придобиването на такъв статут гражданинът на трета страна трябва да е пребивавал легално и без прекъсване в съответната държава членка в рамките на 5 години преди подаването на молба за целта.**
- 2) **Член 13 от Директива 2003/109, изменена с Директива 2011/51, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска при по-благоприятни от предвидените в директивата условия държава членка да предостави разрешение за пребиваване на дългосрочно пребиваващ в ЕС на член на семейството по смисъла на член 2, буква д) от тази директива.**

Подписи